

Kültür – Sanat – Edebiyat

Derya ZOBA

ZULME “DUR!” DE

“Ben bir savaş çocuğuyum, gülmeyi unuttum.” diyordu Filistinli küçük kız okuduğu şiirde. Ona bu küçük yaşta şu anlam dolu cümleyi söyleten, onu bu karamsarlığa iten, omuzlarına koca bir yük bindiren zulmün çığılığı değil mi?

Savaşın bile bir namusu vardı. Ta ki “Müslümanlık” suç sayılana dek... O toprakların asıl sahibi olan insanlara terörist damgası vurdular. Babasının elinden dövülerek alınıp, sorgulanan üç yaşındaki masum bir çocuk mu, yoksa kırık koluna aldırış edilmeden yerde sürüklenip başına silah dayanan on dört yaşındaki yeni yetme delikanlı mı terörist dedikleri?

Cesaret, önüne pet şişe düştüğünde vurulmuşçasına çırpınan işgalcide değil, eli silahlı işgalcilerin karşısına çıkıp hakkını savunan o küçük kızdadır. Özgürlük, bir Müslümanı vurduğunda yüzünü merhametsiz bir gülümseyiş kaplayan o zalimin değil, yirmi bir işgalci tarafından gözleri bağlanarak tutuklanan on altı yaşındaki gencin sahip olduğudur. Peki bunlar olurken bizler neredeyiz? Bizler uykudayız. Bizler, şairin dediği gibi “Allah yolunda ölen İslam’ın son ordusu” değil miyiz? O halde silkinip kendimize gelmeli, zulme karşı tek vücut olmalı, zalimin sinesine bir yumru k gibi çarpmalıyız. Peygamber (s.a.v)’in “Müminler

ancak kardeşler.” sözünü ruhumuza, kalbimize ve aklımıza kazımalıyız. Birlikten kuvvet doğar diye boşuna dememiş atalarımız.

Mehmet Akif’in “Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem” dizeleriyle büyüyen bir nesil için bu kadar sessizlik yeter! Artık zulme dur demenin vakti sizce de gelmedi mi?

Sıla KAYMAK

TARİH KOKAN TOPRAK

Okul her sene olduğu gibi bu sene de şehir dışına gezi düzenleyecekti. Gezi Çanakkale’ye idi.

Askerlerimizin, milletimizin nice destanlar yazdığı bu şehre gitme fikri bile heyecan vericiydi. Gezi için hemen görevli öğretmene adımı yazdırdım ve sabırsızlıkla gezi gününü bekledim. O gün geldi, aileme vedalaştım, otobüse bindim. Uzun bir yolculuk beni bekliyordu. Yolun sonunda tarihe açılan büyük, destansı bir kapı vardı. Yol boyunca kitaplarda okuduğum, tarih derslerinde dinlediğim, milletimizin kanı ile sulanmış toprakları - Çanakkale’yi - düşündüm. Sonunda ilk durağımız olan Çanakkale Şehitler Müzesi’ne vardık, Toplanma alanı belirlendi ve müzeyi gezmek için dağıldık. Bu müzede insanı etkileyecek birçok şey vardı. Beni en çok etkileyeni savaştan kalma kanlı bir askerin üniformasıydı. Üniformayı incelerken bir an uzaklara daldım, sanki savaşın ortasındaydım. O üniformanın içinde bir asker, korkmadan düşmanların üzerine doğru koşuyordu. Birden o acı olay gerçekleşti. Asker yerde kanlar içinde yatıyordu. Ansızın irkildim. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Etrafıma baktım, rahat fakat hüzün dolu bir nefes aldım. Dolaşmaya devam ettim ama hala o kanlı üniformanın etkisindeydim. Müze için ayrılan vaktin sonuna geldik, otobüslere bindik, konaklama alanına hareket ettik. Bir gün kaldık ve ertesi sabah Çanakkale Şehitler Anıtı’na doğru yola çıktık. Rehberimiz yolda giderken kenardaki ormanlık alanları gösterip her ağaç dibinde yatan bir şehit olabileceğini ve onlar için dua ederek geçmemizin daha iyi olacağını söyledi. Otobüste büyük bir sessizlik oluştu. İnsanların hassasiyeti beni mutlu etti. Dualar eşliğinde anıta vardık. Rehberimiz bizi anıt hakkında bilgilendirdikten sonra şehitliğe doğru yürüdük. Burada da herkes oldukça saygılı ve hassas davranıyordu.

Gazi duraklarını sırasıyla; Conkbayırı, Arıburnu, Gelibolu Milli Parkı, Kilidbahır, 57. Piyade Alayı Şehitliği olarak tamamladıktan sonra dönüş yolcuğu için hazırlandık. Yol boyunca farklı duygular içindeydim. Bir yandan mutlu ve gururlu, bir yandan da hüzünlüydüm. Ayrıca kendimi bu tarih kokan bu şehri tanıma fırsatı bulduğum için şanslı hissediyordum. Milletinin huzurunu, refahını düşünen, vatanın her karış toprağını kutsal sayan tüm fertlerin bu gurur şehrini görmesi gerektiğine inanıyorum.

Zülal ÖZTÜRK

BENDEKİ İZİN

Serim oldu bir dağ başı

Dertlerim var buram buram is kokan

Gönlüm hüznün arkadaşı

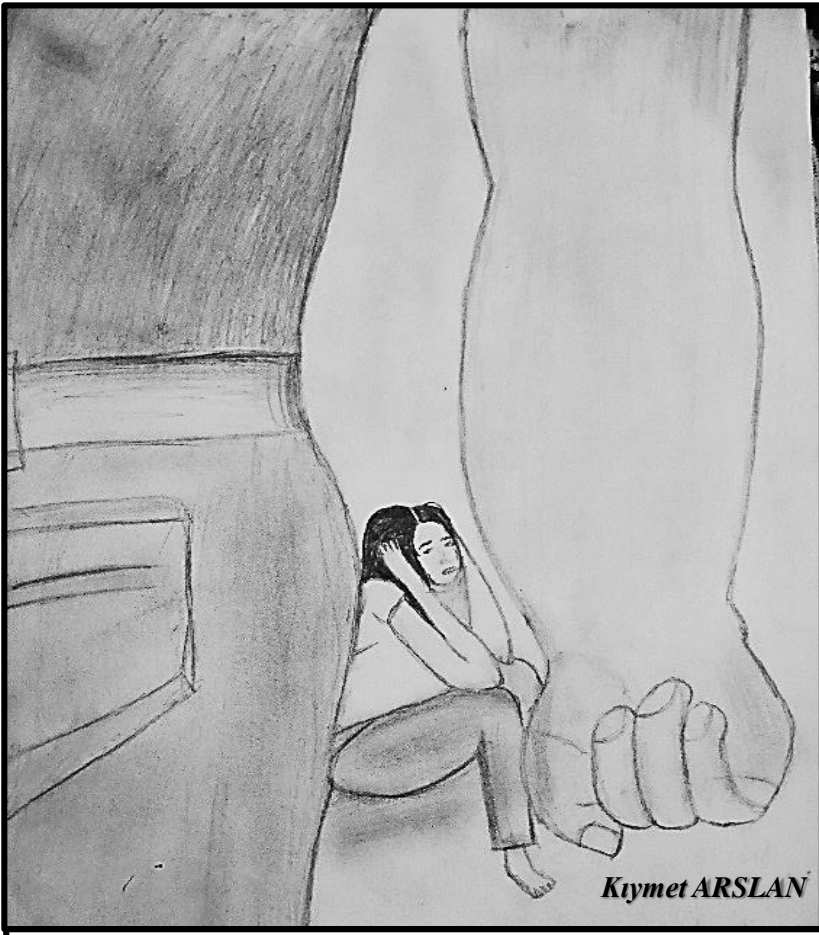
Yaşlarım var sinemden damla damla akan

Hasretim, sanki memleketin toprağı , taşı

Har oldu yüreğim özlemimle yanan

Sevdan ömrümün ilk nakışı

İnce ince, nazlı nazlı ellerinle dokunan

Kıymet ARSLAN

Zülal ÖZTÜRK VEDA

Sevmeyiz vedaları. Mecburiyetten de olsa “elveda” demek istemeyiz. Biliriz çünkü her ne şekilde olursa olsun ayrılık zehirler insanı. Tam değılizdir artık.

İster kapının bir tarafında kalarak ister cam kenarında kendinize seçtiğiniz koltuğa oturarak dışarıyı izlemeye başlarsınız. Yanınızda tarçınlı sütünüzün verdiği sizi aslında olduğunuz yere ait hissettiren o koku ve mendiliniz... Yok, hayır vedadan dolayı değil o mendil! Olur da dışarı bakarken gözünüze çarpan dilenciye acıyıp duyulanacağınız için... Aynı zamanda saatin kaç olduğuna bile beraber bakmak istediğiniz insanın yokluğunda, sadece saatin tik takları eşlik eder size. Bazen de kapının diğer tarafına geçerek kendinizi sokaklara atarsınız. Bir bilinmeze doğru yürürsünüz. Yollardaki çukurlar, engebeler gözünüze batır. Hâlbuki her gün geçtiğiniz geniş yol artık dardır, daha bir şekilsizdir etrafınızı saran evler. Gün be gün selamlaştığımız bakkal amca çekilmez bir hal alır o gün. Oyun oynayan mutlu çocuklar da sevimsiz görünür gözünüze. Yürümeye devam edersiniz, Sanki aylarca yürüyebilecekmış gibi...

İstesenez de istemesenez de boğazınızda bir düğüm peyda olacaktır ve ardından bir bekleyiş hissi gelir, adeta bir kaplumbağa misali. Kimimiz tekrar acıkcaya kadar bekler kimimiz de dışleri dökülünceye kadar...

Fatmanur ÇAYIRCI YÜREĞİNE BİR SOR

Adalet, önce senin vicdanında dirilmeli,
Hunharca bir münakaşa başlamalı içinde,
Nefsin ve aklının doğruları savaşmalı.
Önce sen bir yeşert hele,
Hakk'ın toprağına saçtığı merhamet tohumunu
Önce senin bahçen çiçeklensin bakalım.
Sonra talip olursun sen de hakka ve adalete.

Bir pazar tezgâhın var.
En güzel ürünlerin tezgâhın önünde,
Sıralı hepsi, taptaze...
Müşterine arkadan çürük demetler, desteler deriyorsan,
Boğulursun rıyanın en derin denizinde!
Çalarsan terazinden,
Bekleme Hakk'ın mizanında payına merhamet!

Nursima UZUN KOŞULSUZ SEVGİ

Ben hayvanların dili olduğuna inananlardanım. Yolda yürürken gözümün iliştiğı, bakışlarıyla adeta gülümseyen masum hayvanların, hiçbir lisana tercümeyle gerek olmayan hallerine can-ı gönülden inananlardanım.

Sadece başını okşadığın için saatlerce peşinden gelen o minicik patilerin bana söylediklerine şüphesiz inanıyorum. Tüm insanları iyi yürekli zannedip onlara güvenen kötülükten bihaber olan o masum hayvanlara teslim ediyorum hakkınca sevmeyi.

Hiç rastladınız mı bilmiyorum ama benim başıma gelir ara sıra. Bilmediğim bir sokaktan geçerken insanların tuhaf bakışlarıyla karşılaşırım. Ve çoğu ürkütücüdür benim için. Fakat dikkatimi çeken, ilginç bir şekilde tecrübe ettiğim bir detay var: Geçtiğiniz bir mahallenin sokak hayvanları sizden kaçmıyorsa çok güzel insanlarla birlikte demektir. Kötülüğe henüz rastlamamışlar diye geçer aklımdan.

Ben en çok hayvanlarla dertleşmeyi severim. En iyi onlar anlar beni. Sen yeter ki masum bir çift göze sevgi ve merhamet yüklemeyi bil. İnsanı derdini paylaşmaktan vazgeçiren en büyük sebep “yargılanma korkusu” değil midir? Onlar bizi yargılamaz, sorgulamaz işte. Dök gitsin içinin en derinini. En güzel terapi bir “Karabaş”ı okşamak.

Koşulsuz sevgiyi hak eden tatlı bir kuşun cıvıltısı, her daim huzur sunar bana.

Sıla Nur DEMİREL SOĞUK ZEMİN

Yetimhanenin koridorlarında yetim kızın acı çığıllıkları yankılandı. “Anne beni bırakma!” Çaresiz kız buz gibi merdivenlerden düşse kalka odasına çıktı. Büyük bir gıcırta ile açılan kapı kızın ürkmesine sebep oldu. İçeri girdiğinde yerde bir kilim, bir yatak, kırık bir ayna ve eskimiş mermerden bir lavabo vardı. Bavulunu yatağına bıraktı, küçük bedeni bir demir yığına gibi ağırlaşmışçasına olduğu yere yığıldı. Yaşadıklarına aklı ermiyordu bir türlü. Nasıl olur da annesi onu terk ederdi? Oysaki daha dün sıcacık evinin yemyeşil bahçesinde oyunlar oynuyordu.

Yavaşça yerinden kalktı ve pencerenin kenarına gitti. Her zamanki gibi kuşlar ağaç dalına yaptıkları yuvalarında hep beraber cıvıl cıvıl ötüşmekteydi. Gözünden bir damla yaş yavaşça sol yanağından süzüldü. Sanki akrep yelkovana küsmüş bütün saatler durmuştu. Mutluluk onunla vedalaşmış yerini hüzne bırakmıştı. Hafif hafif esen rüzgârda üşüdüğünü hissetti. Pencereyi kapattı ve yatağına doğru yürüdü. “Belki uyumak iyi gelir, belki her şey rüyadır.” diye geçirdi içinden. Ayakkabılarını çıkarıp yatağına bir köşesine kıvrıldı. Apar topar hazırlanmış bavulun içinden annesinin resmini bulup çıkardı. Dakikalarca baktı fotoğrafa. Tıpkı annesine benziyordu: Fındık burnu, masmavi gözleri, sapsarı saçları... Uyanınca her şey geçecek düşüncesiyle hemen uzandı yatağına. Gözlerini yavaşça kapattı ve kendisini uykunun avuntusuna bıraktı.

Uyandığında hayatından neler neler geçmişti de küçük yüreğinden, ayrılığın ördüğü buz gibi duvarı hiçbir sevgi delip geçememişti.

Fatmanur CAN
BİLEMEZSİN

Belki de son nefesindir
Sonraki adımda ne olacağını
Yarın bir gün ne duyacağını
Bilemezsin.

Gecenin sabah olacağını
Çiçeğin bir gün solacağını
Aynaya bir daha ne vakit bakacağını
Bilemezsin.

Gözyaşının kuruyacağını
Yolun sonuna varacağını
Artık ardına bakamayacağını
Bilemezsin.

Beyzanur KIRIK

Elif ÖRS
SONBAHAR

Benim mevsimim sonbahar
Huzur veren, sükûnet bahşeden,
Efsunlu bir havası var.

Hem yağmur hem gazeller yağar
Bir yılın hülasasıdır sonbahar

İklimlerin manifestosudur
Mevsimler içinde bir muamma
Günlerimin en nazlı çiçeğidir sonbahar

Beyza AKA
ZAMANE GENÇLERİ

Mevsimlerden sonbahardı. Yağmur ince ince çiseliyor, ağaçlar dans ederek yapraklarını döküyordu. Yolda yürüyen yaşlı bir kadın eski günlerini özlüyordu. Çocukken arkadaşlarıyla oyunlar oynamayı, yorulunca bir kenara oturup sohbetler etmeyi, sonra yeniden oyuna dalmayı istiyordu. Özellikle de yağmurlu günlerde su biriken çukurların üstünde bir çocuk edasıyla zıplamayı çok arzuluyordu. Torunlarının da böyle güzel günleri, anıları olması için onlara sık sık geçmişini anlatıyordu.

Zamane gençleri işte yaşlı kadını hiç dinlemiyor belki de onun bu heyecanını, özlemine hiç anlamıyordu. Üzülüyordu, yaşlı kadın onların bu haline. Dışarda arkadaşlarıyla geçirecekleri güzel vakitler varken evde kendi kendilerine, internetin başında olmalarına, güya adı akıllı telefon olan fakat gençlerin aklını başından aldığına inandığı o telefonların parmaklarını uyuşturmasına bir türlü anlam veremiyordu.

Merve TÜRKEL
BİR PARÇA MERHAMET

İnsanın içindeki merhamet duygusu olmasaydı insan o zaman ne olurdu?

Allah'ın insanlığa sunduğu merhamet duygusu, tüm güzellikleri ortaya çıkararak, beşerin en büyük mükafatıdır. Merhamet sayesinde insanlar, hayvanlar hatta eşyalar bile zarardan muhafaza olur; fitrat kendine yakışanı nefesine kabul ettirir. Bu güzel duygu herkeste vardır. Kimi insan içindeki merhameti sular, büyütür; kimisi de çürütür, öldürür. Şeytana esir olup merhamet tohumu ekili gönlüne toprak atanlar, yüreğini betonlaştıranlar aslında ne kadar da yaratılış gayelerine aykırı bir mücadele içindeler.

Zalimlerin kılıcının mazlumlara doğrulduğu şu acımasız dünyanın seline, merhametle bir bent çekmenin tam da vaktidir.

Melike YALAMA
İNSANOOĞLU DÖRT MEVSİM

İnsan, ağaçta yeni tomurcuklanmış bir çiçek gibi dünyaya gözlerini açar. Güneşin ılık ılık toprağı ısıttığı gibi, insan da hayatla yeni yeni tanışır ılık ılık. Minicik nefes, yaprağın üstündeki çiğ tanesi gibidir. Bebeğdir, çocuktur insan.

Sonra yaz gelir, güneş yakar. Kuşlar gibi özgürce uçmak, çiçek gibi güzel güzel kokmak ister. Gençtir ya! Yorulmak bilmez. Çiftçinin toprağına verdiği su ile yeşeren gürbüzlenen bitki misali...

Ansızın sonbahar geliverir. Gazeller gibi dökülür ömür. Sevdikleriniz birer birer göçmen kuş gibi aslına döner. Yalnızlık, şiddetle yağın güz yağmurunun camlara çarptığı gibi çarpıverir yüreğimizin en derinine.

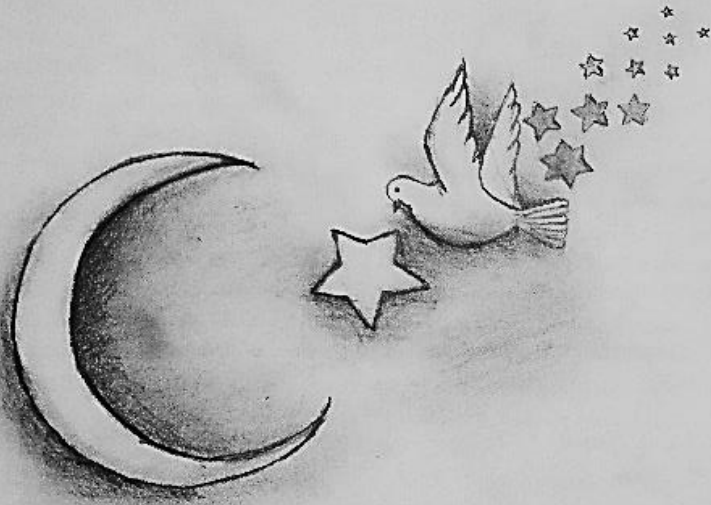
Ve kış... Kar tanesi olur toprağına düşeriz artık. Geldiğimiz yere tekrar döneriz. Kış en büyük vedasıdır artık ömrümüzün. Bembeyaz bir kefen sadece toprağı mı örter kış olunca?

Melike ASLIPEK
DEĞİŞİM

Teknolojik gelişmeler bir taraftan hayatımızı kolaylaştırırken diğer taraftan da bize en büyük zararı veren öğelerin başında gelmektedir. Ahlakımız, sağlığımız, kültürümüz, toplumdaki yerimiz teknolojiyi kullanış biçimimizle bağlantılı olarak değişim sergilemektedir.

Birbirimizle iletişim kurarken kullandığımız kelimeler git gide yabancılaşmaya başlıyor ve gün geliyor konuştuğumuz kelimenin kurduğumuz cümlelerin anlamını bilmez hale geliyor. En acısı da birbirimize ve sonunda kendi kendimize el oluyoruz.

Dil, bir milletin en büyük değeridir. Dilini kaybeden bir millet, benliğini, tarihini, maneviyatını yitirmiş demektir. Ünlü filozof Konfüçyüs'ün "Bir ülkeyi yıkmak istiyorsanız önce dilini tahrip edin" sözü tam da bu durumu açıklar niteliktedir. Tehlike çanları teknoloji bağımlısı nesiller için çalmaktadır. Anne babasıyla konuşamayan kendisine söyleneni anlayamayan ya da söylediğini bir üst kuşağı anlatamayan adeta "dil felci" geçmişmiş bir kalabalıkla karşı karşıyayız.

Fatmanur CAN

UNUTMUŞUZ

Yalnızlık mıydı bu?

Göç eden kuşlar gibi

İnsanlar sessiz

Sabırla ve umutla

Geleceğin telaşından

Yolumuzu ararken

Geçmişini unutmuşuz.

Geçmişini unutmuşuz.

Bulutların arasında

Gökyüzüne bakarken

Gökkuşağını arardık

Güneşe göz kırparken

Rengârenk gökyüzünde

Rüzgara hasret kalıp

Geçmişini unutmuşuz

Geçmişini unutmuşuz.

Elif ÖRS

KÜÇÜKLERİME BİR “SÜSLÜ” MASAL

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde ormanda yaşayan birbirinden farklı hayvanlar varmış. Bu hayvanlar birbirini çok sever, hep birlikte vakit geçirirlermiş. Günlerden bir gün bu ormana uzak diyarlardan süslü adında bir papağan gelmiş. Bu papağan kendini çok beğenen ve adı gibi süslü bir kuşmuş. Diyar diyar gezermiş. Süslü, bu ormana geldiğinde ormanı ve oradaki hayvanları pek beğenmemiş. Hayvanlar arasındayken sürekli renkli, uzun tüyleri ve göz alıcı kirpiklerinden bahsedip böbürleniyormuş. Bu yüzden ormandaki hiçbir hayvan onu sevmemiş. Tabi bu yüzden yalnız kalmış. Yalnız kalmaya dayanamayan süslü papağan ertesi gün gitmeye hazırlanmış. Akşam olmuş ve uymak için yuvasına gitmiş.

Tam uykuya dalacağı vakit bazı sesler duymuş. Gözlerini açtığına ne görsün! Yuvasının çevresinde korkunç bir yangın çıkmış. Süslü acı içinde kıvranmaya başlamış. Acıdan hiç sesi çıkmamış. Bütün tüyleri yanmış. Daha sonra yuvasının kenarındaki küçük delikten kaçarak yangından kurtulmuş. O kadar da böbürlendiği tüyleri artık yokmuş. Tüyleri olmayınca kirpikleri de bir işe yaramıyormuş. Nihayet sabah olmuş. Tüm hayvanlar süslüyü böyle görünce çok şaşırılmışlar. Süslü'nün artık böbürlenecek bir yanı kalmayınca kendini beğenmiş hareketlerinden çok pişman olmuş. İyi bir hayvan olmaya karar vermiş.

Aradan geçen uzun bir zamandan sonra Süslü'nün tüyleri yeniden çıkmaya başlamış. Tüyleri eskisi kadar güzel olmasa bile Süslü dersini almış. Gitmekten vazgeçip ormandaki hayvanlarla bir ömür mutlu yaşamış.

Şevval GÜMÜŞ

BÖĞÜRTLEN KIŞI

Sarah Jio'nun kaleme alıp Duygu Parsadan'ın çevirdiği Böğürtlen Kışı aşkı ve umutsuzluğu derinlemesine hissettiren bir kitaptır. Arkadya yayınlarından çıkan eserde bir annenin yaşamış olduğu dram okuyucunun yüreğine hüznün bulutu olarak çökmektedir. Vera Ray, üç yaşında çok acı bir şekilde kaybolan oğlu küçük Daniel'i bulmak için her şeyini feda eden acılı bir annedir.

Oğlunun babası Charles Vera'nın aksine çok zengindir. Daniel'in ailesi Vera ile olan ilişkisini onaylamaz. Ancak Vera Daniel'e hamiledir. Charles yıllar sonra nişanlanır ve evlenir.

Fakirlik ve zorluk içinde bir otelde yaşayan Vera'nın oğlunu kim, neden kaçırmıştır?

Romanın bir diğer kahramanı başarılı bir gazeteci olan Clare'dir. Clare, kocası Ethan'ın bir akrabası olan Daniel ile seksen yıl öncesinin hikâyesini keşfeder. Aslında Daniel ölmemiştir. Charles'in kardeşi Daniel'i annesinden kaçırmış, kendi oğlu gibi büyütülmüştür. Vera ise seksen yıl öncesinde Daniel'i bulamadan ölmüştür.

Bu öyküyü yüreklerinizden kolay kolay silemeyeceksiniz.

Rümeysa YILMAZ

“ULU” CANLAR

Ulucanlar Cezaevi 1925 yılında kurulmuştur. 81 yıl faaliyet gösterdikten sonra 2006 yılında Sincan Cezaevi'ne aktararak kapatılmıştır. Müze, 81 yıllık faaliyeti süresince İskilipli Atıf Hoca, Deniz Gezmiş, Necdet Adalı, Hüseyin İnan ve Mehmet Pehlivanoglu'nun da aralarında bulunduğu 19 kişinin idamı ile hafızalara kazınmıştır.

Ulucanlar Cezaevi, 2011 yılında Altındağ Belediyesi tarafından onarılarak kapılarını müze olarak ziyaretçilerine açmıştır. Müzenin duvarları 81 yıl boyunca sırf düşündükleri için hapse giren şair, yazar, gazeteci ve siyasetçi kimliğindeki kişilerin fikir izleri, ayak sesleri ile çınlamaktadır.

Ulucanlar Cezaevi'nde kalan mahkûmların ayrıntılı bilgileri ailelerinden alınan özel eşyaları ve cezaevinde iken çekilmiş fotoğrafları avlularda ve koğuşlarda sergilenmektedir. Müze, koğuşları ve darağacı ile geçmişimizi ve geçmişteki acılarımızı hep taze tutuyor. Ve aslına bakılırsa geleceğimize de yön veriyor. Önceden insanlar sırf düşündükleri için birçok şeyden kısıtlanıyormuş. Şimdiki insanların hiç öyle telaşı yok.

Önceden insanlar düşündükleri, yazdıkları, söyledikleri için büyük bedeller ödemiş. Şimdi fikirler bedava, düşünmek ucuz, söylemler basit. Belki de bu yüzden kelimeleri pervasızca katledişimiz...

İMTİYAZ SAHİBİ

Özlem KALAY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Narin Nur DÜZGÜN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Serap GEÇİT

GÖRSEL DANIŞMAN

Zehra KORKU

YAYIN KURULU

Merve TÜRKEL

Hanife TEMUR

Melike Nisa UZUN

Merve KAPLAN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İBRAHİM YILMAZ

KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Atatürk Mah. Şehit Mehmet Fatih Ata Cad. No:30

ÇUBUK/ANKARA 0 312 837 01 41